

Puterea trăirii

Emaanastasia

PUTEREA TRĂIRII

Un cântec se-aude din sufletul Lunii
Și-altarele vieții răsună
Pe-un petec de slove și altul de stele,
Trecând prin visele mele...

Pe palma de gânduri mai crește o notă
Și vin licuricii grăbiți,
Lovind în fereastră cu muzica sorții
Pe anii de viață cârpiți...

Noianul de gânduri se-mprăstie iute
Mai iute, mai iute ca focul
Și aud în minte un cântec perpetuu
Când noaptea își poartă jocul.

Pe-afară-i dorm anii cu fruntea pe frunze
Și nopțile goale stau bete
Lăsând un sărut pe albele buze
Când clipele vieții-s încete.

Speranțele mele sunt vulturi de ape
Cu alge de vânt la fereastră
Și curg din trăire în suflet să-mi sape
Cu forță de iarnă albastră.

Ideea că frigul de vise îngheață;
Mă poartă la țarmul de gânduri
Și iar mă-nfășor în pulberi de ceață
În primul poem printre rânduri.

O lacrimă cade din tunetul clipei
Adus pentru-a sorții podoabă,
Pierind în ungherul din graiul aripei,
Din el rămânând doar o boabă.

Cămașa de vise mă strânge de brațe,
Firesc... Mă ține captivă
Și frigul continuu ar vrea să mă-nhațe,
Dar lacrima-i este fictivă.

Azi vin laolaltă pe aripi de stele

Trei îngeri cântând de Pământ,
Iar nopțile albe în visele mele
Strălucesc - lumini de cuvânt.

Pe fulgii de viață căzuți pe zăpadă
Eu legăn arbuștii de gheață,
Iar nopțile goale aleargă pe stradă
Cu poftă nebună de viață.

În casă zidesc dorințe albastre
Cu-aripe de viață și moarte
Și visele nopții se-nalță sihastru
Luceferii sorții să-i poarte.

Mi-e inima arsă de focul trăirii
În gheața ce-mi crește în palmă
Și iar îmi croiește din lacrima firii
O mare ce pururi e calmă.

Sub soclul de clipe rămâne uitarea
Să sprijine valul de ape,
Ținând o podoabă prin care, doar marea
Își ține pirații aproape.

Din viscolul alb se aude ninsoarea
Cum curge pe cușma trăirii,
Da-n glasul visării se simte candoarea
Din noaptea cu trup al iubirii.

Se stinge în sobă jăratecul clipei
Și fulgii de nea cad pe umblet,
Iar frigul se-agață de floarea de tei
Culeasă de tine din zâmbet.

Trăirea aceasta cu aripi deșarte
Îmi pune cercei la ureche
Pe viscolul vremii în care departe
Cresc vise de nea în pereche.

Prea vitrege vremuri pe trup îmi dansează
Cu umbre de stele aprinse
Și inima clipei în mine pulsează
Cu flăcări din vise desprinse.

Îmi arde în talpă călcâiul de sete
Și urma rămâne aprinsă
Pe pârtia vieții pe unde trec bete
Fecioare cu pletele ninse.

Fiorii albaștri, ruină și lapte,
Mă-nalță pe aripi de noapte,
Rupând patru, cinci ori șase, ori șapte,
De slove rostite în șapte.

Din visele mele rămân doar aripe
De gânduri și pulberi de stele
Și nopțile albe ce pot să-nfiripe
Din rime poemele mele.

Din creștetul nopții și-a lumii chemare,
Prin frunza purtată de vise,
Se trec văpăi, văpăi, văpăi de uitare
Pe clipele rămase nescrise.

Puterea trăirii se zbate în sânge
Și jarul din vis se-ntetește
În noaptea în care lumina se strânge
În trupul ce se nemurește.

Afară o noapte se plimbă pe stradă
Cu pași de mătase albaștri
Prin focul de Lună ce are să cadă
Cenuși de lumină din aștri.

Puterea-i aprinsă îmi mângâie cântul
De raze din Soarele tainic,
Iar vulturii vremii se-aud dinspre gândul
Ce-n versuri e pururea trainic.

Vitralii crăpate reflectă-n răscruce
Și-n fruntea dorințelor rar
Cu-aripe de flutur ce-n spate aduce
Trăirea de fildeș în dar.

Dincolo de toate pe-o treaptă de gânduri
Las pașii să zburde în mâini
Și visele mele cu aripi de vânturi
Sunt date ca hrană la câini.

Cu degete triste cupolele nopții
Se crapă la capăt de Lună
Umplând o grădină cu visele sortii
Ce-n timpul trăirii răsună.

Cuprind o lumină în slova apusă
Și-n setea de gânduri sihastre,
Iar trupul se-nalță cu inima dusă

În visele mele albastre.

Miroase a ierburi cu gust de gutuie
În clipa înfiptă în tină
Și-a mere creștești în coji de lămâie
Uitate în trup de lumină.

Mă arde trăirea în jar de uitare
Pe albe cărări provizorii,
Lăsând în cămară un val de visare
În gânduri ce vin iluzorii.

Din brațul de stele cules din jăratec
Lumină se face-n castani
Și frunza se-nșiră în versuri molatec
Trecând precum plugul prin ani.

Fantome albastre cu ochi de ninsoare
Pornesc liniștite pe stradă,
Lăsând peste umăr un licăr de soare
În ochiul de viață să cadă.

Se-așterne tăcerea în burgul din tâmplă
Și anii se cern sub sprânceană,
Și pumnul se-nchide în timp ce se-ntâmplă
Să cadă din suflet o geană.

Cu palmele goale fantasmele-albastre
Dansează în noaptea ce cântă,
Pe ulița lumii cu aripi măiastre
Purtate de-o inimă frântă.

Cu tăpile-ncinse în sângele nopții
Se duc somnoroasele clipe,
Visând să ajungă în inima sorții
Smulgând trei vieți din aripe.

În peștera lunii răsună durerea
Ce cântă pe aripi de stele,
Gonind cu ecoul prin care tăcerea
Coboară și-n visele mele.

Frânturi de cuvinte se-aud galopând
Prin timpul ce arde întruna,
Lovind cu-o putere de viață flămândă,
Cerând peste vreme arvuna.

Vin păsări albastre cu aripi rotunde

Să prindă trăirea-ntr-o gheară,
Din palmele nopții cu vise profunde
Voind din sânge să piară.

Hipnoza apasă pe tâmpilele mării
Înfipse-n corabia verde
Și somnul-l răsfrânge în inima zării,
Și-n picurii nopții se pierde.

Se-aude, se-aude cum valul de stele
Cu aripi de sulii înnoată
În sufletul care trăirile mele
Cu fructul tăcerii se-mbată.

Puternice brațe rămân ridicate
În lupta trăirii fierbinte
Și-n somnul cu vise ieșit din cetate
Se duc, se duc înainte.

Aceeași livadă de vise necoapte
Își leagănă frunza pe gânduri
Și vuietul curge izvoare prin șoapte
Sculptând un covor printre rânduri.

Cu pieptu-nainte și tălpile goale
Dansează pe masă o clipă,
Pierind într-un cântec cu foșnet de poale
În timpul ce-n inimă țipă.

Înaltele-i note coboară-n grădină
În straie de noapte pipite
Și-n inima vieții se-așează-n surdină
Livezi de timp înverzite.

Cuvintele mele se-aud din verandă
Din restul de aripi tăiate,
Uitate în giulgiul curat de olandă
Ascuns printre haine purtate.

Trăirea aceasta - un murmur de gânduri,
Alunecă albă pe ramuri,
Cu pașii de gheață ascunși printre rânduri
În focul ce arde la geamuri.

Din goarnă se-aude cum sună pădurea
Pe brazda de stele-nflorită
Și-n inima vieții înfige securea
În versul ce-mi este ispită.

Poema-i poveste ce drumul își poartă
Pe jarul de noapte și zi,
Împinsă-n trăirea prea vie din soartă
Prin anii albaștri - târzii.

În raiul din suflet se plimbă și cântă
Luminile albe din îngeri,
Cu glasul cel dulce pe limba cea sfântă,
Da-n noi se-nfiripă noi plângeri.

În cosmosul vremii vedem doar durerea
Ce zboară cu aripe moarte,
Când tâmpla de veghe și-așterne puterea
Crescută în ea, să ne poarte.

Cu pași de argilă în luntrii de vreme
Și degete scurte de viață;
Azi lunec și eu la cel care geme
În templul trăirii de gheață.

Și focul mă arde și-aruncă din mine
Cu flăcări aprinse demult,
Aceleași nestinse și aprigi rutine
La care mă-nchin ca-ntr-un cult.

În note-nvechite ascunde-n ninsoarea
Din cosmosul arderii mele,
Cântându-mi la naiul în care prinsoarea
Trăirii e-un arbor de rele.

Dar îngerii vin botezându-mă iară
Cu mirul cel fără de capăt,
Din mine tot focul de gheață să piară
Ca drumul spre Rai să-l recapăt.

În Raiul acesta din mine e-un umblet
De aripi albastre și albe,
Ce-alină puterea trăirii din suflet
Sub stelele cerului, dalbe.

În mine și-n tine și-n orice trăiește
E Raiul prea veșnic de îngeri,
Ce cântă dând slavă când Domnul privește
La trupul din care tot sângeri.

Azi, prinde securea și taie arbustul
Lipit de pomul de viață
Și cântă cu mine, simțindă iar gustul

De apa trăirii pe față.

Și gustă din pâine și gustă din sânge
Cu brațele calde și sfinte,
Privind la zdrobirea ce trupul îți frânge
Când Raiul din suflet se simte.

Hai, prinde securea și taie arbustul
Lipit de pomul de viață!
Hai, cântă cu mine cu glasul din gustul
De apa trăirii pe față!

Și gustă din pâine și gustă din sânge
Cu brațele calde și sfinte,
Privind la zdrobirea ce trupul îți frânge
Când Raiul din suflet se simte.

În cosmosul vremii se-mparte durerea
Trăirii cu aripi de ceară
Și-n tâmpla de veghe se-așterne puterea
Crescută în raiul de seară.

Cu pași de argilă în luntrii de vreme
Și degete scurte de viață,
Alunec pe brațul ce vrea să mă cheme
La templul trăirii de gheață.

Dar focul m-așteaptă să ardă din mine
Cu flăcări aprinse demult,
Aceleași nestinse și aprigi rutine
La care mă-nchin ca-ntr-un cult.

El note-nvechite ascunde-n ninsoarea
Din cosmosul arderii mele,
Cântându-mi la naiul în care prinsoarea
Trăirii e-un arbor de stele.